

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: عثمان حیدری

۱۰ می ۲۰۱۸

بیانیه جبهه ساندینیستی برای آزادی نیکاراگوئه

بیانیه دفتر روابط بین‌المللی جبهه ساندینیستی برای آزادی نیکاراگوئه پیرامون وقایع اخیر

با درودهای انقلابی،

از این طریق قصد داریم شما را در جریان وقایعی که در روزهای اخیر در کشور ما رخ داد، قرار دهیم. همان‌طور که می‌دانید ما به وسیله تهاجم خشونت‌آمیزی مورد حمله قرار گرفتیم که کشور را تقریباً مانند یک جنگ به آتش کشید، یعنی خلاف مورد نزولاً اعتراضات خشونت‌آمیز و اقدامات دیگر تنها به مناطق مشخصی محدود نمی‌شد، بلکه این اغتشاشات مانند خاورمیانه در سطح کشور گسترده بود.

همان‌طور که می‌دانید احزاب دست راستی نیکاراگوئه هرگز آن قدرت و یا توان سازمانی لازم را نداشته اند تا چنین وضعیتی را بر پا سازند ولی ظاهراً آن‌ها از این وضعیت استفاده کردند تا از آن استفاده سیاسی نمایند. ولی قبل از این که ادامه دهیم قصد داریم به سابقه و پیش‌زمینه‌های این وضعیت اشاره کنیم.

امنیت اجتماعی در نیکاراگوئه یکی از بخش‌هایی است که ما به بزرگترین موفقیت در بهبود شرایط زندگی خلق نایل آمده ایم. تعداد خدمات به بیمه‌شدگان و تضمین این خدمات برای مردم از بازگشت ساندینیسم به قدرت در سال ۲۰۰۷ به شکل تصاعدی افزایش یافته است، که در نتیجه به یک وضعیت اقتصادی بحرانی در سازمان بیمه‌های اجتماعی نیکاراگوئه یعنی سازمان دولتی مربوط به آن انجامیده است.

با در نظر گرفتن این وضعیت صندوق بین‌المللی پول IWF و انجمن کارفرمایان COSEP خواستار اجرای اقدامات معمول نئولیبرالی در این بخش شدند: ارتقای سن بازنشستگی (در نیکاراگوئه ۶۰ سال) و افزایش هفته‌های لازم برای دریافت بازنشستگی (۷۵۰ هفته برای موارد عادی و ۲۵۰ هفته برای کسانی که به سن بازنشستگی رسیده اند ولی نتوانسته اند به رقم اول برسند، چیزی که قبل از کسب قدرت ساندینیست‌ها در سال ۲۰۰۷ وجود نداشت. در این مورد نئولیبرال‌های رادیکال قصد داشتند تمام حقوق بازنشستگی را قطع کنند).

دولت ما قاطعانه هم به IWF و هم به COSEP پاسخ منفی داد. به جای آن این گزینه انتخاب شد که سهم بیمه کارگران افزایش یابد و سهم بازنشستگان و از جمله کسانی که بیمه ناچیزی دریافت می‌کنند، تعیین گردد. این تصمیم باید گرفته

می‌شد و برای نخستین بار تفاهم با اقتصاد خصوصی که بخشی از مدل تفاهم و پیمان بین دولت، کارگران و کارفرمایان است، شکسته شد.

بنابر رفرمی که دولت ما در نظر گرفته بود، افزایش سهم کارگران برای بیمه بازنشستگی از ۶,۲۵٪ به ۷٪ (یعنی ۰,۷۵) و سهم کارفرمایان از ۱۹٪ به ۲۲,۵٪ (یعنی ۳,۵٪) و بازنشستگان از صفر به ۵ درصد در نظر گرفته شده بود. که مسأله آخر مورد بحث بود. باید اشاره کرد که آن‌ها (بازنشستگان) در نهایت کمتر از دیگران سهم بیمه می‌پرداختند، البته قرار بود که در مقابل خدمات بهداشتی و دیگر خدمات افزایش یابد.

یک اقدام دیگر لغو سقف حداکثر برای پرداخت بیمه‌های اجتماعی بود که قبل از آن ۸۲ هزار و ۹۵۳ کوردوبا تعیین شده بود. یعنی کسانی که درآمدها بیش از این مبلغ بود مازاد این مبلغ را در سهم بیمه‌های اجتماعی منظور نمی‌داشتند. طبق این رفرم هر کس متناسب با درآمد کلش موظف به پرداخت سهم خود بود.

این امر به ویژه برای کارفرمایان حساس و به نفع کارگران بود، زیرا یک راه برای تاراج صندوق بیمه‌های اجتماعی این بود که سرمایه‌داران برای خود و بستگان نزدیک خود در سطوح عالی شرکت، حقوق‌های نجومی منظور می‌داشتند تا سودهای کلان و برای دوران بازنشستگی خود حقوق بازنشستگی لوکس تضمین کنند.

واکنش کسانی که در ابتداء مخالف این رفرم‌ها بودند این‌طور بود که گوئی این‌ها همه رفرم‌های نمادین ننویسری است که در کشور‌های دیگر نیز صورت می‌گیرد و ساندینیست‌ها اول از پذیرفتن این رفرم‌ها سر باز زده بودند.

اعتراضات از طرف دانشجویان، به ویژه دانشجویان دانشگاه‌های خصوصی مذهبی که البته از طرف دولت نیز سوبسید می‌شوند، آغاز شد. از لحظه مشخصی به بعد این تظاهرات جنبه خشونت‌آمیز به خود گرفت. جاده اتوبان پان‌امریکن مسدود شد و اقدامات مشابه دیگری صورت گرفت. در کوشش برای احراز نظم عمومی پولیس مورد حمله با خمپاره اندازهای خودساخته‌ای قرار گرفت، که از زمان آغاز مبارزه FSLN علیه ننویسری رواج دارد.

جالب توجه است که ستیزه‌جویان دانشگاه‌ها، دانشگاه یسوعی‌ها (ژزونیته‌ها) و دانشگاه پلی‌تکنیک که به کلیسای پروتستان امریکا تعلق دارد، بودند.

از طرف دیگر و با در نظر گرفتن تشدید خشونت، سازمان جوانان ساندینیست که در محلات و مؤسسات دولتی سازماندهی شده بسیج شد و درگیری‌ها شدت یافت و به طور غیر مترقبه‌ای مردم از محله‌ها نیز وارد معرکه شدند.

مرحله بعدی اعتراضات گسترده در بخش‌های مختلف شهرهای مختلف و به موازات حمله و به آتش کشیدن مؤسسات ساندینیستی و دولتی و همین‌طور منازل ساندینیست‌ها، تاراج سوپرمارکت‌ها و انبارها از جمله انبار داروئی بود که کلیه داروهای بیمه‌شدگان در آن قرار داشت. در این اقدام بزهکارانه افرادی وجود داشتند که مردم محله‌ها را به تاراج ترغیب می‌نمودند.

کارمندان دولتی بسیج شدند تا از ادارات خود دفاع کنند، آن‌ها کشیک‌های شبانه سازمان دادند و نتایج چشم‌گیری به دست آوردند و کارمندان سازمان خدمات اجتماعی با شهادت از ورود گروه‌های ضد رفرم ستیزه‌جو به مؤسسات خود جلوگیری به عمل آوردند.

پولیس با نرمش رفتار کرد ولی ممکن نبود از سناریوهای سرکوب‌گرانه احتراز کرد، زیرا طبیعت این وضعیت ایجاب می‌کرد و ممکن نبود به ویرانی کشور تن در داد. در اوج وقایع حتا به اجبار ارتش بسیج شد تا مؤسسات دولتی را مورد حفاظت قرار دهد.

به دنبال درگیری بین تظاهرکنندگان موافق و مخالف رفرم‌ها ۲۵ نفر به قتل رسیدند از جمله پولیس و یک خبرنگار کانال ۶ (ساندینیستی)، چندین نوجوان سازمان جوانان ساندینیستی و دانشجویانی که در تظاهرات شرکت داشتند.

نیروهای دست راستی درست مانند تجربیات در ونزوئلا، از این کشته‌ها استفاده کردند تا علیه دولت و پولیس جوسازی کنند.

هیچیک از سازمان‌های سیاسی، اجتماعی و یا سندیکائی رهبری اعتراضات را عهده‌دار نشد با این‌که این تظاهرات از طرف COSEP و برخی از رهبران کلیسای کاتولیک و احزاب دست راستی حمایت می‌گردید. (یعنی همان نیروهائی که وقتی دولت را در دست داشتند از احقاق حق کارگران سر باز می‌زدند)

با وجود فقدان علنی رهبری اعتراضات، هماهنگی کامل بین اقدامات شبیه و هم‌زمان به چشم می‌خورد، گویی که از پیش فراهم شده، و آماده بود در لحظه‌ای مناسب، فعال گردد.

این مسأله به فرهنگ نظامی جامعه نیکاراگوئه نیز مربوط می‌شود ولی بدون شک یک چهارچوب آماده شده بود که در این مورد احتمالاً به خاطر استحکام و ثباتی که روند تکاملی ما تاکنون نشان داده و مجدداً احیاء خواهد شد، بسیار سبب و تهاجمی عمل کرد.

رئیس‌جمهور، فرمانده دانیل اورتگا در اولین سخنرانی خود انجام مذاکرات سه‌جانبه بین دولت، کارگران و کارفرمایان را در مورد بررسی رفرم‌ها وعده داد. در جلسه بعدی لغو رفرم‌ها را اعلام کرد تا شرایط مناسب‌تری برای مذاکره آماده سازد که امروز ۲۴ اپریل با شرکت دولت، کارگران، اقتصاد خصوصی و کلیسای کاتولیک، که شرکتش از طرف کارفرمایان و دانشجویان خواسته شده بود، آغاز شد.

این واقعیت بسیار مهم است که رئیس‌جمهور دانیل اورتگا در دومین جلسه سخنرانی از طرف سرمایه‌دارانی مشایعت می‌شد که نمایندگی سرمایه‌گذاران خارجی در نیکاراگوئه را عهده‌دار هستند و نمایان‌گر قدرت و ثبات ملی و بین‌المللی بازیگران اقتصادی بود.

در این لحظه خشونت پایان یافته. البته برخی از کانون‌های کوچک خشونت بدون اثرگذاری جدی وجود دارد و نیروهای ساندینیستی دست به تهاجم زده اند. مردم نیز به نوبه خود مستقل از اردوگاه‌های سیاسی خود را سازمان دادند تا از تاراج اموال عمومی جلوگیری به عمل آورند.

این گزارش ما بود.

دروود بر شما رفقا!

دفتر روابط بین‌المللی جبهه ساندینیستی برای آزادی نیکاراگوئه

۲۴ اپریل ۲۰۱۸

منبع: <http://www.Amerika21.de>

سایت: عدالت